

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Zajączkowska

Protokolant Klaudia Lewandowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 października 2016 r.

sprawy W. C.,

urodzonego (...) w N.,

syna R. i H. z domu B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 1 listopada 2015 roku w miejscowości W., woj. (...), na drodze publicznej prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. przy stężeniu alkoholu odpowiadającym 2,37 promila alkoholu we krwi

tj. o czyn z art. 178 a§ 1 k.k.

• o r z e k a –

I. oskarżonego **W. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178 a § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę ograniczenia wolności w wymiarze 8 (ośmiu) miesięcy polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na wskazany cel społeczny w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 zł (pięć tysięcy) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. Na podstawie art. 63 § 3 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy w sprawie od dnia 1 listopada 2015 roku 2015 roku do dnia 28 października 2016 roku;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od 09.12.2015 r. o godz. 18.00 do 10.12.2015 r. o godz. 16:15;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. N. kwotę 1217,70 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście i 70/100), w tym kwotę 227,70 (dwieście dwadzieścia siedem i 70/100) podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu W. C. z urzędu;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W. C. w dniu 1 listopada 2015 r. około godziny 10.40, znajdując się w stanie nietrzeźwości, kierował samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w miejscowości W., jadąc drogą dojazdową od budynku wielorodzinnego numer (...) w stronę miejscowości O.. Z przeciwnej strony jechał P. Ś., kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...) C. P. Ś. zjechał na prawą stronę, umożliwiając oskarżonemu przejazd. Podczas manewru omijania oba pojazdy zderzyły się lusterkami. Oskarżony nie zatrzymał się, odjechał w stronę miejscowości O.. P. Ś. udał się za nim. Na wysokości kapliczki w miejscowości O. oskarżony zatrzymał się. P. Ś. próbował porozumieć się z oskarżonym, w ten sposób, żeby ten mu zapłacił za uszkodzone lusterko. W. C. powiedział, że nie ma pieniędzy przy sobie. Obaj mężczyźni przyjechali pod budynek nr (...). Oskarżony wszedł do swojego mieszkania po dokumenty. W mieszkaniu przebywał jakieś 5-10 minut. Następnie P. Ś. chciał, aby oskarżony napisał mu oświadczenie, że to oskarżony spowodował uszkodzenie lusterka w samochodzie V., aby możliwe było dochodzenie naprawienia wyrządzonej szkody od ubezpieczyciela. Oskarżony okazał P. Ś. polisę OC, która była nieaktualna. Wtedy P. Ś. wezwał Policję. Oskarżony W. C. przed przyjazdem Policji udał się ponownie do mieszkania. Na miejsce zdarzenia ok. godz. 11.10 przybyli funkcjonariusze Policji KPP N.. S.. szt. M. K. udał się po oskarżonego do jego mieszkania. Oskarżony został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie wskazało wynik: 1,39 mg/l, 1,55 mg/l, 1,40 mg/l.

Oskarżony W. C. ma 56 lat, jest rozwiedzony, utrzymuje się z(...) zł, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo, (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k. 3—30v, 131-132), zeznania świadka E. W. (k. 60v, 132v-133), zeznania świadka P. Ś. (k. 69v, 133v-134), M. K. (k. 7v, 133v), informację o dochodach z systemu teleinformatycznego ministra właściwego do spraw finansów publicznych (k. 67), opinię kryminalistyczną z zakresu badań toksykologicznych, chemicznych oraz fizykochemicznych (k.81- 94), notatkę urzędową (k.1), protokół z przebiegu badania urządzeniem na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 3), świadectwo wzorcowania (k. 4), danych dotyczących realizacji zgłoszenia kolizji w miejscowości W. przez Policję (k. 72-75), kartę karną (k. 101, 119).

Oskarżony przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 10 grudnia 2015 roku przyznał się do popełnienia czynu polegającego na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości. Wyjaśnił, że w dniu 1 listopada 2015 roku prowadził samochód marki F. (...), żeby, jak to ujął „naładować akumulator” w samochodzie należącym do syna jego konkubiny, a wcześniej wypił jedno piwo. Podał, że w pewnym momencie jakaś kobieta, która jechała samochodem ze swoim bratem, powiedziała mu, że urwał w ich samochodzie lusterko. Oskarżony stwierdził, że żadnego lusterka nie urwał. Wyjaśnił, że samochodem przejechał jakieś 800 metrów. Wskazał, że później poszedł do domu, gdzie wypił jeszcze 100 ml wódki. Oświadczył, że żałuje swego czynu oraz że nigdy więcej nie będzie jeździł po alkoholu.

Przesłuchiwany na rozprawie w dniu 18 października 2016 r. oskarżony nie przyznał się do popełnienia czynu polegającego na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości. Wyjaśnił, że alkohol spożywał dopiero przed przyjazdem Policji.

Sąd zważył, co następuje

Wyjaśnienia oskarżonego w części w jakiej twierdził na rozprawie w dniu 18 października 2016 r., że nie prowadził samochodu będąc w stanie nietrzeźwości, zaś alkohol spożywał dopiero przed przyjazdem Policji, Sąd uznał za niewiarygodne. Oceniając wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie, w których wskazał, że po zdarzeniu, zdenerwowany na świadka E. W. wypił butelkę wódki, popijając to piwem, wskazać trzeba, że wyjaśnienia tej treści co do ilości wypitego alkoholu po zdarzeniu, oskarżony złożył już po tym, gdy do akt sprawy wpłynęła opinia biegłego toksykologa. W ocenie Sądu oskarżony treść wyjaśnień złożonych na rozprawie co do ilości spożytego alkoholu po zdarzeniu, dostosował do treści opinii biegłego, tak aby nie ponieść odpowiedzialności karnej. Z treści opinii

kryminalistycznej z zakresu badań toksykologicznych, chemicznych oraz fizykochemicznych wynika, że zakładając, iż oskarżony nie spożywał alkoholu przed zdarzeniem, a alkohol spożywał wyłącznie po zdarzeniu, to musiałby spożyć równowartość płynu zawierającego co najmniej 239 g czystego etanolu. Taka ilość znajduje się w (...) piwa o mocy 5,4 col. % (ponad jedenaście piw o objętości 0,5 litra każde), 5300 ml piwa o mocy 5,7 vol.% (ponad 10 piw o objętości 0,5 litra każde), 755 ml wódki o mocy 40 vol. % (ponad 0,75 l wódki) lub dowolna kombinacja konsumpcji piwa i wódki zawierająca łącznie ok. 239 g czystego etanolu.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego co do tego kiedy i w jakiej ilości spożywał alkohol, trzeba mieć na uwadze, że w toku postępowania przygotowawczego, przesłuchiwany po raz pierwszy oskarżony przyznał się do tego, że prowadził pojazd po spożyciu alkoholu, gdyż wcześniej wypił jedno piwo. Podał także, że następnie, już po zdarzeniu wypił alkohol w postaci 100 ml wódki. W ocenie Sądu treść wyjaśnień oskarżonego co do ilości spożytego alkoholu, stoi w sprzeczności z wynikami badań analitycznych przeprowadzonych przez biegłego toksykologa, który wskazał, że gdyby W. C. przed kolizją oraz bezpośrednio po niej spożył piwo oraz wódkę w deklarowanej przez siebie ilości, to teoretyczne maksymalne stężenie alkoholu w jego organizmie nie będzie większe niż 0,89 promila.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że oskarżony prowadził pojazd będąc w stanie nietrzeźwości. Świadkowie E. W. i P. Ś. zeznali, że bezpośrednio po zatrzymaniu oskarżonego, kiedy z nim rozmawiali przed przyjazdem Policji, wyraźnie było widać, że oskarżony jest pod wpływem alkoholu. E. W. zna oskarżonego, jest jego sąsiadką, zeznała że nie miała wątpliwości w dniu 1 listopada 2015 r., iż jej sąsiad prowadził pojazd będąc w stanie nietrzeźwości. P. Ś. wskazał, że w czasie rozmowy z oskarżonym przed przyjazdem Policji ten potwierdził, iż jest nietrzeźwy.

Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania świadka P. Ś.. Wersja zdarzenia przez podana przez świadka jest spójna, logiczna, konsekwentna, koresponduje z treścią innych dowodów. P. Ś., jak wynika z jego relacji, miał możliwość rozmowy z oskarżonym, stwierdzenia, czy oskarżony jest pod wpływem alkoholu. Świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, w żaden sposób nie jest z nim skonfliktowany.

Zeznania E. W. Sąd uznał za wiarygodne. Są one logiczne, spójne, mają potwierdzenie w innych dowodach. Świadek przyznała, że od kilku lat jest w konflikcie z oskarżonym, że z nim nie rozmawia. Pomimo takiego oświadczenia, świadek składając zeznania opisywała obiektywnie to co się wydarzyło w dniu 1 listopada 2015 r.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. K.. W ocenie Sądu wersja zdarzenia przez niego podana jest konsekwentna, spójna, logiczna. Jednak z uwagi na to, że świadek przybył na miejsce zdarzenia po upływie ponad pół godziny, jego relacja nie stanowiła podstawy ustaleń co do tego w jakim stanie znajdował się oskarżony w czasie prowadzenia pojazdu.

Na wiarę zasługują także informacja o dochodach z systemu teleinformatycznego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, notatka urzędowa, protokół z przebiegu badania urządzeniem na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, świadectwo wzorcowania, dane dotyczące realizacji zgłoszenia kolizji w miejscowości W. przez funkcjonariuszy Policji, karta karna. Autentyczność oraz wartość dowodowa tych dokumentów nie budzi wątpliwości Sądu, gdyż zostały sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji oraz w przypisanej prawem formie. Żadna ze stron nie podważała treści tych dokumentów.

Opinię kryminalistyczna z zakresu badań toksykologicznych, chemicznych oraz fizykochemicznych jest zdaniem Sądu pełna, jasna, spójna. Biegły przedstawił w sposób kategoryczny, logiczny swoje stanowisko, wnioski.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy i opierając się na przeprowadzonych wyżej rozważaniach stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody łączą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona przypisanego mu czynu.

Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. W myśl tego przepisu – karze grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od lat dwóch – podlega ten, kto

znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Oskarżony kierował pojazdem mechanicznym po drodze dojazdowej do bloku mieszkalnego. Należy w tym miejscu także wskazać, iż ruchem lądowym jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach miejsca zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku.

Oskarżony w tym czasie był w stanie nietrzeźwości. Jak wynika z opinii biegłego w chwili prowadzenia pojazdu oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, a stężenie alkoholu w jego organizmie nie było mniejsze niż 2,37 promila.

Oceniając stopień winy oskarżonego wskazać trzeba, że oskarżony jest pełnoletni i w konkretnych warunkach niniejszego stanu faktycznego miał pełną zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony, popełniając zarzucane mu przestępstwo, miał świadomość, że jest w stanie nietrzeźwości. Jak wynika z zeznań świadka P. Ś. oskarżony jeszcze przed przyjazdem Policji zanim udał się do domu potwierdził, że jest nietrzeźwy. Tym samym nie budzi wątpliwości, że działał z zamiarem bezpośrednim. Stopień winy oskarżonego jest zatem znaczny. Podobnie znaczny jest stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Wymierzając oskarżonemu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na wskazany cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym Sąd wziął pod uwagę wszystkie okoliczności, o jakich mowa w art. 53 kk. Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego, jego karalność.

Orzeczenie zakazu prowadzenia przez oskarżonego pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym było obowiązkowe w świetle dyspozycji art. 42 § 2 k.k. Okres orzeczonego zakazu Sąd dostosował do całokształtu przyjętych powyżej okoliczności obciążających. Określając wymiar zakazu Sąd miał na uwadze, iż ten środek karny ma stanowić nie tylko represję dla sprawcy, ale przede wszystkim ma spełnić rolę prewencyjną, stanowiąc gwarancję zapewnienia bezpieczeństwa innym uczestnikom ruchu drogowego poprzez wyeliminowanie z ich grona nietrzeźwych kierowców, a więc takie jednostki, które przez swoje skłonności do łamania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym niosą szczególne zagrożenie i niebezpieczeństwo.

Ponadto obowiązkowym było orzeczenie w stosunku do oskarżonego świadczenia pieniężnego w wysokości co najmniej 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej na podstawie art. 43a § 2 k.k.

Uwzględniając sytuację materialną oskarżonego, Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych przyczyn Sąd orzekł jak w wyroku.